

Sygn. akt II Ka 786/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.)
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk SO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Patrycji Klimiuk

po rozpoznaniu w dniach: 17 lutego 2017 roku, 24 marca 2017 roku i 7 kwietnia 2017 r.

sprawy **J. M.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 30 września 2016 r. sygn. akt VII K 8/16

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że zasądzone od oskarżonego J. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. M. koszty zastępstwa procesowego poniesione przed Sądem I instancji obniża o kwotę podatku VAT;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego J. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. M. kwotę 1176 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. M. w S. kwotę 722,24 zł (w tym 135,24 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 822,24 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 786/16

UZASADNIENIE

J. M. oskarżony został o to, że w dniu 5 lutego 2014 roku na posesji w S., woj. (...), przy ul. (...) groził P. M. pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 30 września 2016 roku, sygn. akt VII K 8/16, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

1. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 80 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 10 złotych;
2. zasądził od oskarżonego J. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. M. kwotę 797,04 złote tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego /w tym wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 648 złotych i podatek VAT w kwocie 149,04 złote/;
3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. M. tytułem wynagrodzenia za obronę sprawowaną z urzędu kwotę 619,92 złote /w tym podatek VAT w kwocie 115,92 złote/;
4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 80 złotych tytułem opłaty oraz 1307 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości, zarzucając temu rozstrzygnięciu, na podstawie art. 438 pkt 2 kpk, obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj.

a) art. 167 i 170 § 1 pkt 2 kpk oraz art. 442 § 3 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego (k. 363-366) oraz wniosku dowodowego o przesłuchanie matki oskarżonego I. M., w sytuacji gdy przeprowadzenie tych dowodów miało znaczenie dla rozstrzygnięcia, w szczególności dla ustalenia wzajemnych relacji pokrzywdzonego i oskarżonego, do ustalenia których Sąd Rejonowy został zobowiązany wskazaniami Sądu Okręgowego w Siedlcach (II Ka 655/15),

b) art. 4 i 7 kpk przez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w tym:

- błędnym uznaniu, że słowa „będziesz gryzł ziemię” stanowią groźbę bezprawną pozbawienia życia,

- błędnym uznaniu, że P. M. odczuwał uzasadnioną obawę spełnienia groźby przez oskarżonego, podczas gdy zeznania samego pokrzywdzonego i świadków urzeczywistniają pogląd o braku takiej obawy po stronie pokrzywdzonego.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów, obrońca oskarżonego wniósł alternatywnie o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu, ewentualnie

2/ uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, nadto wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej wykonywanej z urzędu, które nie zostały uiszczone w całości, ani w części. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego i utrzymanie wyroku w mocy, wniósł nadto o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela, kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym. Oskarżyciel posiłkowy przyłączył się do stanowiska swojego pełnomocnika. Oskarżony przyłączył się do apelacji swojego obrońcy, wnosząc o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego, w zakresie podniesionych zarzutów, mających na celu doprowadzenie do uniewinnienia oskarżonego lub uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach, była bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie. Zainicjowana przez skarżącego kontrola odwoławcza skutkowałą jednak zmianą zaskarżonego wyroku, z tym że jedynie w zakresie orzeczenia o kosztach procesu zasądzonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż nietrafne było podnoszenie przez obrońcę oskarżonego w pkt 1 „a” apelacji, obrazy przepisów postępowania w postaci art. 167 kpk i art. 170 § 1 pkt 2 kpk oraz art. 442 § 3 kpk, która według niego miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Powyższe nie oznacza, że Sąd Okręgowy aprobeuje, kwestionowane przez skarżącego, postępowanie Sądu Rejonowego w zakresie dotyczącym oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych przez oskarżonego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Przypomnieć należy, iż sprawa ta trafiła na wokandę Sądu Okręgowego w Siedlcach już po raz drugi, bowiem pierwsze wydane w niniejszej sprawie orzeczenie, uchylone zostało wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 21 grudnia 2015 r., a sprawa przekazana została do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach. Jednym z zasadniczych wskazań Sądu Okręgowego, wiążących Sąd Rejonowy, zgodnie z treścią art. 442 § 3 kpk, było wnikliwe wyjaśnienie charakteru wzajemnych relacji oskarżonego i pokrzywdzonego, od których to w dużej mierze zależała ocena zachowania oskarżonego przez przyzmat znamion czynu zabronionego z art. 190 § 1 kk. W ocenie Sądu II instancji, niewątpliwie Sąd orzekający, procedując w niniejszej sprawie, powinien, w celu zrealizowania powyższego wskazania, zebrać pełny materiał dowodowy, a w tym dopuścić dowody wskazane w piśmie oskarżonego z 11 lipca 2016 r. (k. 363-366). Jeśli natomiast tego nie uczynił, co zdaniem Sądu II instancji było nieprawidłowe, to swoje stanowisko powinien właściwie uzasadnić, a nie ograniczać się jedynie do przytoczenia zwrotu ustawowego o tym, że okoliczności, które mają być udowodnione, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (k. 401v). Podkreślenia wymaga jednak, iż nieprzeprowadzenie tych dowodów przez Sąd orzekający, jak też niewłaściwe uzasadnienie podjętej decyzji, nie miało wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia, bowiem zeznania świadków przesłuchanych w toku rozprawy apelacyjnej oraz zgromadzone na tym etapie postępowania dowody z dokumentów, nie podważyły wersji wskazywanej przez pokrzywdzonego, która była podstawą ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Niewątpliwie omawiane procedowanie Sądu Rejonowego stanowiło także naruszenie art. 366 § 1 kpk. Wyjaśnić należy bowiem, iż spoczywający na przewodniczącym rozprawy obowiązek, wynikający z art. 366 § 1 kpk, to nie tylko techniczne kierowanie rozprawą, zapewniające sprawny jej przebieg, ale to także towarzysząca temu zarazem konieczność baczenia, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, która urzeczywistnia się nie tylko poprzez przeprowadzenie dowodów zawnioskowanych przez strony, ale także wskutek podjęcia z urzędu niezbędnej inicjatywy dowodowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 stycznia 2014 r., II AKa 465/13, LEX nr 1430708). W kategoriach ocennych pozostaje kwestia, jakie okoliczności są "istotne". Niewątpliwie jednak, w realiach niniejszej sprawy, do okoliczności takich zaliczyć należy charakter wzajemnych relacji oskarżonego i pokrzywdzonego. Z tych też względów nie sposób było zgodzić się z decyzją Sądu Rejonowego, że wszystkie okoliczności, które oskarżony wskazał we wniosku dowodowym z dnia 11 lipca 2016 roku, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Choć zgodnie z treścią art. 170 § 1 pkt 2 kpk, Sąd oddala wniosek dowodowy, jeżeli okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, to należy jednak pamiętać, że okoliczność ta musi być całkowicie uboczna, niemająca żadnego związku z czynem zarzucanym oskarżonemu i bez najmniejszej wątpliwości nie będzie ona miała znaczenia dla mającego zapasć rozstrzygnięcia, i to nie tylko w zakresie ustalenia sprawstwa i winy, ale także przy stosowaniu kary lub innych środków karnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2005 r., III KK 319/04, OSNwSK 2005/1/1625). Oznacza to, że sąd podejmując decyzję procesową na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 kpk, musi dokonać wstępnej oceny wartości wnioskowanego dowodu, polegającej na konfrontacji tezy dowodowej z tymi ustaleniami faktycznymi, których dotyczy bezpośrednio lub które - pozostając w logicznym związku z tezą wniosku dowodowego - mogą ulec weryfikacji w wyniku przeprowadzenia tego dowodu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V KKN 566/99, LEX 53049).

W realiach rozpoznawanej sprawy, charakter wzajemnych relacji stron, który w głównej mierze miał być dowodzony wnioskowanymi dowodami, ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, dlatego obowiązkiem Sądu było uznanie, iż złożone przez oskarżonego wnioski dowodowe w stopniu oczywistym mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a linia obrony oskarżonego wymaga sprawdzenia. Niewątpliwie nie można było zdecydowanie, bez cienia wątpliwości wykluczyć, że przeprowadzenie wnioskowanych dowodów może ujawnić nowe fakty, istotne dla rozstrzygnięcia, nawet jeżeli nie w zakresie sprawstwa i winy, to przynajmniej w zakresie okoliczności popełnienia przestępstwa, co może przecież mieć wpływ na orzeczenie o karze.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Odwoławczego, nie dopuszczając, w trybie przewidzianym w ustawie, dowodów z zeznań świadków wskazywanych przez oskarżonego oraz dokumentów szczegółowo wymienionych we wniosku dowodowym, Sąd Rejonowy dopuścił się uchybienia procesowego, które jednak konwalidowane zostało w postępowaniu odwoławczym, bowiem celem weryfikacji omawianego zarzutu, Sąd Okręgowy uzupełnił przewod sądowy, przeprowadzając wnioskowane dowody, uwzględniając przy tym sprecyzowanie wniosku dowodowego przez obrońcę oskarżonego w toku rozprawy apelacyjnej oraz rezygnację oskarżonego z przesłuchania jego matki I. P., z uwagi na zły stan jej zdrowia. Sąd Okręgowy w toku rozprawy apelacyjnej przesłuchał w charakterze świadków M. N., A. P., M. H., R. K. i Ł. M. oraz uzyskał i zaliczył w poczet materiału dowodowego dokumenty w postaci: informacji z (...), Komendy Głównej Policji w W. oraz Komendy Wojewódzkiej Policji w R., aktualnej karty karnej dotyczącej oskarżonego, potwierdzonej za zgodność z oryginałem książki orzeczeń lekarskich, orzeczenia o zdolności do czynnej służby wojskowej i informację lekarza komisji wojskowej poborowych oraz odpisu wyroku w sprawie VII W 995/10, Sądu Rejonowego w Siedlcach.

W ocenie Sądu Odwoławczego, choć zeznania świadków przesłuchanych na rozprawie apelacyjnej nie budziły wątpliwości, co do ich wiarygodności, to nie wniosły one istotnych informacji, które mogłyby podważyć ustalenia faktyczne, będące podstawą zaskarżonego wyroku. Świadkowie M. H., R. K. oraz Ł. M., zgodnie twierdzili, że nie wiedzą czego dotyczy sprawa, w której składają zeznania i że od wielu lat nie utrzymują kontaktów, ani z oskarżonym, ani z pokrzywdzonym. Zeznania świadka M. N. stanowią jedynie potwierdzenie niekwestionowanej w sprawie okoliczności, tj., że strony pozostają w ostrym konflikcie, a świadkowi jest ona znana, gdyż była już powoływana na świadka w innych sprawach toczących się pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym. Świadek zeznała, że nic nie wie na temat zdarzenia objętego zarzutem w niniejszej sprawie. Wyraziła jedynie swoje subiektywne przekonanie, że P. M. nie obawia się oskarżonego, argumentując to tylko stwierdzeniem, że oskarżony wyprowadził się z domu i wszystko co rodzina mogła mu zabrać, to już zabrała. Podobnie, zeznania świadka A. P. potwierdzają jedynie istnienie długoletniego konfliktu w rodzinie M.. Świadek nie podał żadnych istotnych szczegółów, wskazując, że jedynie słyszał o tym, że „P. M. załatwi ojca” i że ze słyszenia wie, iż P. M. był niejednokrotnie na komisariacie, ponieważ miały być tam składane doniesienia na J. M., choć nie wie czego one dotyczyły.

W ocenie Sądu Odwoławczego, z uwagi na bardzo ogólną treść zeznań wskazanych wyżej świadków, nie zawierającą istotnych nowych informacji, nie znanych w toku pierwszoinstancyjnego postępowania, nie mogły one być brane pod uwagę jako podstawa czynienia ustaleń faktycznych sprzecznych z tymi, które przyjął Sąd Rejonowy.

Podstawy takiej nie mogły stanowić również, wskazane wyżej, dowody z dokumentów uzyskanych w toku rozprawy apelacyjnej, choć nie ma żadnej wątpliwości co do ich autentyczności. Pisma uzyskane z (...)w L., Komendy Głównej Policji w W. oraz Komendy Wojewódzkiej Policji w R., nie dostarczyły żadnych istotnych nowych informacji nieznanymi w postępowaniu przed Sądem I instancji. Komenda Główna Policji w W. poinformowała, że w latach 2008-2016, nie prowadziła żadnego postępowania przygotowawczego przeciwko J. M., z zawiadomienia złożonego przez jego syna P. M. (k. 451). Pismo KWP w R. zawiera informacje jedynie o prowadzeniu przez KMP w S. postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie oraz w sprawie o czyn z art. 207 § 1 kk przeciwko J. M. (k. 448). Z kolei z pisma (...) w L., wynika tylko informacja o tym, że było prowadzone jedno postępowanie przygotowawcze przeciwko J. M. w kierunku art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, które zakończyło się wniesieniem aktu oskarżenia w dniu 15.12.2006 r. (k. 455). Mając na uwadze treść wskazanych pism, w ocenie Sądu Odwoławczego nie sposób uznać, że mogą one być podstawą do ustalenia, jak to wskazał obrońca we wniosku dowodowym, wyzywającego

i prowokującego zachowania się oskarżyciela posiłkowego wobec oskarżonego, czy też innego rodzaju zachowania pokrzywdzonego, które nakazywałyby odmienną ocenę prawną ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego. Podobnie Sąd II instancji ocenił informacje płynące z pozostałych dokumentów, zaliczonych w poczet materiału dowodowego w toku rozprawy apelacyjnej.

Reasumując, choć stwierdzić należy, iż dla pełnego wyjaśnienia okoliczności dotyczących omawianej kwestii, konieczne było w niniejszej sprawie przeprowadzenie dowodów, o które wnosił w toku postępowania pierwszoinstancyjnego oskarżony, to nieprzeprowadzenie ich w toku rozprawy przez Sąd Rejonowy, zdaniem Sądu II instancji, nie miało znaczenia takiego, jakie nadał temu uchybieniu obrońca oskarżonego, bowiem dowody te nie przyczyniły się do podważenia wersji podawanej przez P. M., jak oczekiwał tego autor pisemnego środka zaskarżenia. Podsumowując tę część rozważań, podnieść należy, że uzupełnione w toku postępowania odwoławczego, w wyżej omówionym zakresie, postępowanie dowodowe, potwierdziło prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego, co do tego, iż charakter wzajemnych relacji stron, nie wykluczał ustalenia, że słowa jakie skierował w dniu 5 lutego 2014 roku oskarżony do pokrzywdzonego, mógł on odebrać jako groźbę pozbawienia go życia, która wzbudziła w nim uzasadnioną obawę jej spełnienia.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy po uzupełnieniu postępowania dowodowego we wskazanym zakresie, doszedł do przekonania, że przeprowadzenie na rozprawie przez Sąd Rejonowy powyższych dowodów, nie doprowadziłoby do zmiany ustaleń faktycznych w sprawie i w rezultacie do odmiennego od wydanego rozstrzygnięcia. Przypomnieć jedynie w tym miejscu należy, że dla zasadności zarzutu naruszenia przepisów postępowania, konieczne jest, aby rzeczywiście stwierdzone uchybienie miało wpływ na treść orzeczenia, a o tym można mówić dopiero wtedy, gdy zasadnie wykaże się, iż kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 czerwca 2012 r., II AKa 137/12, LEX nr 1213767).

Podsumowując powyższe rozważania należy stwierdzić, że kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie potwierdziła podniesionych w pkt 1 „a” apelacji obrońcy oskarżonego, zarzutów naruszenia przepisów postępowania w sposób mający wpływ na treść wyroku, bowiem opisane wyżej uchybienia, nie miały wpływu na treść ostatecznego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Jako chybiony, oceniony został również wyartykułowany w pkt 1 „b” apelacji obrońcy oskarżonego, zarzut naruszenia przepisów art. 4 kpk i art. 7 kpk. Czynności dowodowe przeprowadzone przez Sąd Okręgowy, które miały charakter jedynie uzupełniający materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed Sądem I instancji, potwierdziły, że ustalenia faktyczne poczynione zostały przez Sąd Rejonowy w wyniku oceny dowodów respektującej zasadę obiektywizmu wyrażoną w treści art. 4 kpk oraz uwzględniającej dyrektywy z art. 7 kpk, tj. zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie można więc uznać, iż Sąd Rejonowy w dowolny sposób ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Do takiej konkluzji prowadzić musi analiza pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, w których Sąd, zgodnie z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, zaprezentował tok swojego rozumowania oraz wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i na jakiej podstawie tego waloru odmówił.

Sąd Okręgowy nie przychylił się do stanowiska obrońcy oskarżonego, zgodnie z którym Sąd I instancji, w wyniku dowolnej oceny dowodów, błędnie ustalił, iż słowa użyte przez oskarżonego wobec pokrzywdzonego, stanowią groźbę bezprawną pozbawienia życia oraz błędnie przyjął, że P. M. odczuwał uzasadnioną obawę spełnienia groźby przez oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, słusznie Sąd Rejonowy uznał zeznania pokrzywdzonego za w pełni wiarygodne w zakresie opisu przez niego zdarzenia będącego przedmiotem osądu, zwłaszcza w części w której przytoczył słowa skierowane wobec niego przez oskarżonego oraz opisał odczuwaną przez niego obawę zrealizowania wypowiedzianej groźby. Zasadnie Sąd I instancji zwrócił uwagę na konsekwencję w zeznaniach pokrzywdzonego oraz ich potwierdzenie w zeznaniach świadków, którzy nie mieli żadnego powodu do składania kłamliwych oświadczeń procesowych, niekorzystnych dla oskarżonego. W tej sytuacji Sąd Rejonowy słusznie ustalił, iż oskarżony zwrócił się do pokrzywdzonego podniesionym głosem, słowami: „ty tłściochu, ty świniu, niedługo będziesz gryzł ziemię”, jak

również, że słowa te pokrzywdzony odebrał jako groźbę pozbawienia go życia. Podkreślić należy, iż groźba może być wyrażona za pomocą wszystkich środków mogących przekazać do świadomości odbiorcy jej treść, dlatego forma groźby nie ma znaczenia, może być ona wyraźna lub dorozumiana. Grozić można niewątpliwie słowem, które w zamiarze grożącego ma być zrozumiane jako groźba popełnienia przestępstwa i w rzeczywistości może być tak rozumiana (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 lutego 2013 r., II AKa 273/12, Legalis Numer 733813). W ocenie Sądu Odwoławczego, słowa jakie wypowiedział oskarżony pod adresem pokrzywdzonego, niewątpliwie wyrażały groźbę popełnienia przestępstwa na jego szkodę, dlatego takie ustalenie poczynione przez Sąd Rejonowy zostało w pełni zaaprobowane w toku kontroli instancyjnej. Wywody obrońcy oskarżonego, kwestionujące to ustalenie, ograniczyły się do polemiki wyrażającej się w swoistej interpretacji słów, jakie wypowiedział oskarżony do pokrzywdzonego, której to w żadnej mierze nie sposób podzielić.

Przestępstwo określone w art. 190 § 1 kk jest czynem należącym do kategorii przestępstw materialnych, gdyż do dokonania tego występku konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. Skutkiem, który stanowi znamię czynu zabronionego, jest zmiana w sferze psychicznej pokrzywdzonego, wywołana groźbą. Pokrzywdzony musi więc potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy, był w pełni uprawniony aby w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, ustalić, że w realiach niniejszej sprawy, skutek taki zaistniał. Mając na uwadze argumentację zawartą w apelacji obrońcy, dążącą do zdyskwalifikowania prawidłowości tego ustalenia stwierdzić należy, iż dla zaistnienia przestępstwa groźby karalnej nie jest wymagane, by jej adresat miał pewność, był przekonany, że zapowiadane zdarzenie faktycznie nastąpi. Wystarczy, że jedynie przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, że liczy się z taką możliwością (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2014 r., II AKa 162/14, LEX nr 1493813). Sąd Rejonowy dochodząc do przekonania o tym, że wypowiedziana groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, słusznie uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie, tj. ogólny ostry konflikt pomiędzy stronami, popełnienie przez oskarżonego w przeszłości przestępstwa na szkodę P. M., agresywne zachowanie oskarżonego w trakcie wypowiedzania groźby, roztrzęsienie i zdenerwowanie pokrzywdzonego, potwierdzone w relacjach świadków zdarzenia. Z kolei skarżący, nie zgadzając się z ustaleniem Sądu Rejonowego, wdał się w nieuzasadnioną polemikę z twierdzeniami Sądu I instancji wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w której to nie przedstawił żadnych zasługujących na uwzględnienie argumentów, które nakazywałyby przychylenie się do prezentowanego przez niego stanowiska.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Odwoławczy, analizując zgromadzone w sprawie dowody, doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał winę oskarżonego w zakresie przypisanego czynu, przyjmując przy tym słusznie, iż wyczerpuje on znamiona art. 190 § 1 kk. Nie ma wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Fakt ten ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Zastrzeżeń Sądu II instancji nie budzi nie tylko ocena prawna ustalonego zachowania oskarżonego, ale również rozstrzygnięcie o karze odnoszące się do przypisanego oskarżonemu czynu. Analiza akt sprawy, w tym pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, nie pozwoliła na stwierdzenie, że reakcja karna zastosowana wobec oskarżonego, wyrażająca się w orzeczeniu kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 zł, jest rażąco surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, a tylko w takiej sytuacji konieczna byłaby ingerencja Sądu II instancji w treść zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze. Orzeczonej kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu występku. Spełni też zamierzone cele w ramach prewencji szczególnej, jak i generalnej. Winna skłonić J. M. do powstrzymania się w przyszłości od popełniania przestępstw na szkodę pokrzywdzonego, z którym pozostaje w zadawnionym konflikcie.

Mimo, że w niniejszej sprawie, wobec bezzasadności zarzutów podniesionych w wywiedzionej apelacji, Sąd Okręgowy nie stwierdził podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym w apelacji obrońcy, tudzież do uchylecia tego orzeczenia, to jednak zainicjowana kontrola odwoławcza skutkowałą zmianą wyroku w zakresie pkt 2 jego sentencji, gdyż w zakresie tego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy dopuścił się uchybienia polegającego na tym, że zasądając słusznie od oskarżonego J. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. M. poniesione koszty z

tytułu ustanowienia zastępstwa procesowego, zasądził kwotę 797,04 zł, w wyniku bezzasadnego podwyższenia stawki podstawowej w kwocie 648 zł, o kwotę 149,04 zł z tytułu podatku VAT, podczas gdy nie było żadnych podstaw prawnych do tego, aby przewidziana w treści § 14 ust. 2 w zw. z ust 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U.

z 2013r., poz. 461), stawka minimalna za czynności adwokackie, podwyższona została o stawkę podatku od towarów i usług. Możliwość taka przewidziana została jedynie w przypadku korzystania przez stronę z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, która to okoliczność w niniejszej sprawie nie zaistniała.

W związku z tym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzone od oskarżonego J. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. M. koszty zastępstwa procesowego, poniesione przed Sądem I instancji, obniżył o kwotę podatku VAT, a w pozostałej części zaskarżony wyrok, jako trafny i sprawiedliwy, utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego J. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. M. kwotę 1176 zł, tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 615 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. K. M. w S. kwotę 722,24 zł (w tym 135,24 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu w II instancji (§ 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, zasądzonych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.).

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk oraz art. 456 kpk orzekł jak w wyroku.